dige republiek, mijn geboorteland, te verdedigen, tot en met mijn laatste druppel bloed, mocht dat nodig zijn. Ik hou van Amerika, het is als het ware het land dat mij heeft geadopteerd, en ik ben er geboren, maar ik kan en zal Ierland nooit vergeten."

In twintigste-eeuwse romans over het leven van de Ier in Amerika is die zekerheid van het geloof verdwenen en doemt vooral het beeld op van een innerlijk verscheurd mens, verlangend op te gaan in de nieuwe cultuur maar onmachtig zijn taaie Ierse wortels door te snijden. Een personage dat zo langzamerhand cliché is geworden.

Met *Brooklyn* schaart Tóibín zich dus in een lange en rijke traditie van migrantenliteratuur. Met dit verschil dat schrijvers als William V. Shannon, Edwin O'Connor, George V. Higgins, Frank McCourt of Dennis Lehane hun verhalen schreven vanuit het perspectief van de Amerikaan voor wie het geboorteland verlaten het meest logische was wat je kon doen, en Tóibín dat perspectief kantelt. Zijn twintigjarige hoofdpersoon Eilis Lacey worden de kansen in de schoot geworpen, ze neemt ook de boot van Liverpool naar New York, maar **eigenlijk wil ze helemaal niet weg uit Enniscorthy, een plaatsje in het zuidoosten van Ierland.**

Tóibín vertegenwoordigt de literaire generatie die in de jaren vijftig geboren is

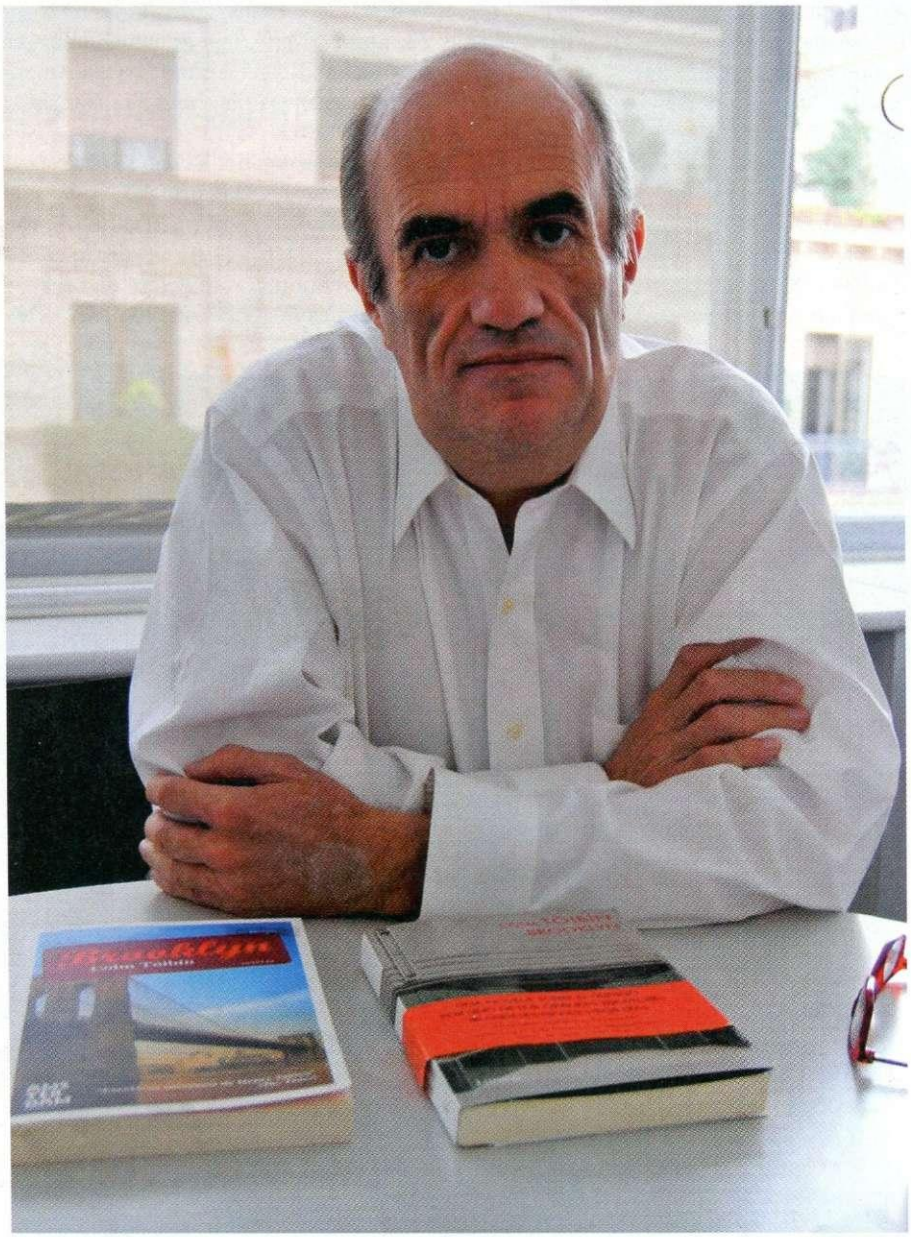

In dat plaatsje, waar de schrijver zelf ook is geboren, begint zijn verhaal. We schrijven vroege jaren vijftig. Eilis leidt haar kalme meisjesleven. Ze doet een avondstudie boekhouding, op zaterdagavond wordt er gedanst in de kerk, overdag helpt ze haar moeder die weduwe is. "Tot nu toe," schrijft Tóibín, "was Eilis er altijd van uitgegaan dat ze, net als haar moeder, haar hele leven in de stad zou wonen waar ze iedereen kende, dezelfde vriendinnen en buren zou hebben, met het alledaagse leven in de vertrouwde straten. Ze had verwacht dat ze een baan in de stad zou vinden en dan zou trouwen en kinderen krijgen."

Het is haar oudere zuster Rose die met het emigratieplan op de proppen komt. Rose heeft belangrijke vrienden, ze is knap, ongetrouwd, heeft een kantoorbaan en golft nog ook. Met hulp van Father Flood – altijd die hulpvaardige priesters! – bedisselt zij de overtocht. Eilis kan op kosten van de kerk vertrekken, Flood zorgt dat ze in Brooklyn een baan krijgt in het mooiste en grootste warenhuis.

En Eilis zelf? Ze is te jong om de consequenties te overzien, te dociel om tegen wat besloten is in opstand te komen, en te bescheiden om te begrijpen dat ze haar leven in eigen hand kan houden. In een zorgvuldige, elegante stijl maakt Tóibín ons deelgenoot van haar twijfels:

"Het zou beter zijn als de voorbereidingen, alle commotie en gepraat, iemand anders aangingen, iemand zoals zij, iemand van dezelfde leeftijd en lengte, die misschien zelfs wel op haar leek, en dat zij, degene die nu lag te denken, elke ochtend wakker kon worden in dit bed en zich in de loop van de dag door deze vertrouwde straten kon begeven en kon thuiskomen in de keuken, bij haar moeder en Rose."

Colm Tóibín (1955) vertegenwoordigt de literaire generatie die in de jaren vijftig geboren is. Schrijvers als Dermot Bolger (*Een tweede leven*, 1998), Patrick McCabe (*De slagersjongen*, 1998), Niall Williams (*Een beter leven*, 2002), Joseph O'Connor (*Redemption Falls*, 2007), Hugo Hamilton (*Het leven van de ander*, 2008), Roddy Doyle (*De dode republiek*, 2010) of Sebastian Barry (*Annie Dunne*, 2010) die internationale bekendheid verwierven. Hun popuariteit is opvallend vergeleken met de schrijvers van na 1922, het jaar waarin James Joyce zijn *Ulysses* publiceerde – William Trevor (1928), Edna O'Brien (1932), John McGahern (1934) en John Banville (1945).